

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1ste Maj 1896.

45de Aargang.

Tale af Ældste Charles W. Penrose,

holdt i Salt Lake City den 26. Maj 1895.

(Fortsat fra Side 214.)

Det er Jesu Kristi Bærk at tilintetgjøre den onde Magt og drive den ud af denne Verden, at frelse denne Verden og dens Indbyggere, at bringe Jorden og Folket, som lever derpaa, fra Mørket til Lyset, paa det at Jorden, efter at den har gennemgaaet disse Erfaringer, maa skinne som en af Guds forløste Verdener og blive skiftet til at indgaa i Rang med andre gjenløste Verdener, der ere bestiftede Plads i det Høje, og blive skiftet til et Opholdssted for evige, herliggjorte Væsener tilligemed Gud-Fader som deres Konge i deres Tid og Sæsoner, hver i sin Orden. Dette er Jesu Kristi Bærk. Han kom her til Verden for at tilintetgjøre det Onde og sjerue det fra dens Omraade; de, som ere bestjæftigede med hans Gjerning, maa arbejde i Forening med ham for dette Formaal, og Begyndelsen paa dette Arbejde er hos dem selv.

Uhygighed imod Guds Lov, Mørke og Død bleve fra Begyndelsen indførte i denne Verden ved Indflydelsen af

det onde Væsen, som vi kalde Satan. Uhygighed er en guddommelig Lov, og fuldkommen Underdanighed overfor det Gode vil bortdrive den modsatte Magt og Indflydelse, og kun paa dette Princip vil denne Jord blive forløst. Jesus Kristus kom til Verden for at indføre og understøtte Retfærdighed i Modsetning til Ugudelighed. Derfor siger han: „Jeg er Væsen, Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig. Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end døer, skal han dog leve“. Formedelt Uhygighed mod Guds Lov overvandt Jesus personlig Døden, Helvede, Graven, Satan og al hans Bærk. Ligesom den første Mand ved Uhygighed bragte Døden ind i Verden, saaledes bragte den anden Mand Livet ind i Verden. Satan bragte Mørke; Kristus kom med Lys og Liv. Han efterlod os et Eksempel, og Alle skulle følge i hans Fodspor. Allerede som Barn, saasnart Jesus kunde skjelne mellem Ondt og Godt, valgte han det Gode,

forkastede det Onde og søgte Ulysets Kilde, som er Faderen. Han adlød sin Fader og modstod det Onde. Tiden kom, og han viste for Gud og dem, som omgave ham, hvad han var villig til at gjøre i Underdanighed mod Faderen. Han gik til Jordanen og blev døbt af Johannes i Floden, og da Jesus steg op af Vandet og bad, aabnedes Himmelen, og den Helligaand foer ned over ham i Skikkelse af en Due, og en Røst hørtes fra Himmelen, som sagde: „Du er min Søn, den Elskelige, i Dig har jeg Behagelighed.“ (Luc. 3, 21. 22.) Kort efter blev han ledt i Ørkenen for at fristes af Djævelen, hvorom vi læse i den hellige Skrift. Det var nødvendigt for ham at blive fristet lige saa vel som for os. Han blev fristet og prøvet i alle Ting, og han var lig os i alle Ting. Han besad et Legeme af Kjød og Ben og blev prøvet paa alle Maader, ligesom vi blive, men han forblev uden Synd. Han modstod det Onde og søgte det Gode. Han var lydig i alle Ting indtil Døden. Apostlen siger: „Derfor har og Gud højt ophøjet ham og skjænket ham et Navn, som er over alt Navn, at i Jesu Navn skal hvert Knæ bøje sig.“ Hvorfor? Blot fordi han var Guds Søn? Nej ikke derfor; men fordi han elskede Retfærdighed og hadede Uret; derfor har Gud salvet ham med Glædens Olie fremfor hans Medbrødre. Han var den bedste, og derfor blev han den største; han var den mest underdanige, og derfor blev der skjænket ham det højeste Herredømme og den største Magt. Udydig mod guddommelige Love er Midlet, hvorved Ophøjelse opnaas.

Vi lyttede til en Tale om Frihed her i Tabernaklet sidste Søndag. Evangeliet er Frihedens fuldkomne Lov; den Frihed, som de Sidste-Dages Hellige

tro paa; Gudernes Frihed. Den Frihed, som vil herste i Himlen og paa Jorden, er Lovens Frihed. Vi ere belærte om, at der ikke findes noget Rige, uden at der i dette er en Lov. Alle Ting ere Lov underkastede, og Udydig mod Loven frembringer, hvad vi kalde Ondt, og forarsager Sorg, Smerte og Død, medens Udydig til den guddommelige Lov vil frembringe Alt, som er godt.

Kristus kom til Verden for at vise Menneskene, hvad Følgerne ere af at adlyde Loven; han begik ikke Synd, og Svig blev ikke funden paa hans Læber. Djævelen fristede ham, men han modstod Fristelsen. Han fastede i fyrrethve Dage, og omsider hungrede han; han blev taget op paa et højt Bjerg, vist alle Verdens Riger og fristet til at besale Stenene at blive til Brød. Han vilde ikke gjøre det, fordi det blev tilskyndet af den onde Magt. Han sagde: „Mennesket lever ikke alene af Brød, men af hvert Ord, som udgaar gennem Guds Mund.“ Dette er Maaden, hvorpaa Fristelser kunne overvindes og Herlighed, Ophøjelse og evigt Liv erholdes: At leve ved hvert Ord, som udgaar af Guds Mund — Guds Ord er Uly og Sandhed. Djævelen satte ham paa Tindingen af Templet og bød ham at kaste sig ned, sigende: „Der er skrevet, at han skal give sine Engle Befaling om Dig, og de skulle bære Dig paa Hænderne, at Du ikke skal støde Din Fod paa nogen Sten“. Jesus svarede: „Der er ogsaa skrevet: Du skal ikke friste Herren Din Gud“. Da sagde Satan: Her er alle Verdens Riger, og de fremgik for Jesu Syn. Satan paastod, at de tilhørte ham. Denne Paastand var tilbørlig sand og tilbørlig falsk; han sagde endmere: „Jeg vil give Dig al denne Magt og disse Rigers Herlighed; thi de ere mig overantvordede; og jeg giver dem til, hvem jeg vil.

Derjom Du vil tilbede mig, skal Alt høre Dig til". Jesus svarede: „Vig bort fra mig, Satan!" Han modstod og overvandt Fristeren. Ved en senere Besøghed, da han talte til sine Disciple, sagde han: „Denne Verdens Fyrste kommer og har slet Intet i mig." Der var ikke Noget i Jesus, som Satan kunde virke paa. Hvor godt vilde det ikke være for Eder og mig, hvis vi kunde sige det Samme.

Jesus overvandt Rjødets Magt. Han blev fristet i alle Henseender, ligesom vi blive; men han modstod det Onde. Han overvandt baade Rjødets og Verdens, og derfor blev han guddommeliggjort. Han sagde: „Ingen tager mit Liv fra mig; men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt at sætte det til og har Magt at tage det igjen. Dette Bud annammede jeg af min Fader". Hvorfor? Fordi han var uden Synd, og Døden er Syndens Sold, dens Løn, dens Følge. Han syndede ikke, og Svig blev ikke funden i hans Mund; derfor var han ikke Døden underkastet. Han overgav sig selv til denne Verdens Magt, og den bragte ham til Døden, paa det at han maatte lide for Eder, for mig og for den ganske Verden. Vi lære i de Aabenbaringer, som Gud har givet i de sidste Dage, at han led al den Kval og Pine, som Menneffene ere underkastede. Han led saa Meget som Noget, paa det at han maatte blive bekendt dermed, have Medlidenhed med og forsone for Alle, som vilde vende sig til Herren og holde hans Befalinger. Han overgav sig selv til Døden, og vi ere underrettede om, at han ængstedes i den Grad, at hans Svød faldt som Blodsdraaber paa Jorden. Hvorfor led han saaledes? Fordi det var nødvendigt „ved Lidelser at indvie Saliggjorelsens Stifter". Vi ville lære, at de Lidelser og Under, som vi

maa udstaa i denne Verden, ere nødvendige for os, ligesom de vare for Jesus i hans Tid. De udviklede det Gode i hans Person; de udviklede det Guddommelige i hans Væsen. Hans Begeme blev taget ned fra Korset og lagt i Graven, medens hans Aand gif til de Dødes Rige og prædikede Evangeliet for Aanderne, som vare i Forvaring, at de kunde blive frigjorte; men paa den tredie Dag brød han Dødens Baand og stod op af Graven. Han stod frem med Dødens, Helvedes og Opstandelsens Nøgler og opførte til det Høje efter at have aadenbaret sig for sine Disciple og underrettet dem om, at al Magt var ham stænknet i Himlen og paa Jorden. Derjom vi efterligne hans Fuldkommenhed, ville vi overvinde Verden, Rjødets og Døden og ligeledes opstige til det Høje; vi ville blive beredte for den store Opvejelse, for celestiaal Herlighed; det Lykkelige, som vi tilbids have modtaget, vil tiltage i Klarhed, lige som Dagen vokser gradvis til sin Fuldkommenhed, og vi ville blive vor himmelske Faders Billede i Magt og Fylde; derjom vi ikke naa dette, ville vi ikke komme, hvor han er. Gud vil bestikke os et andet Opholdsstede; han vil ikke forkaste Noget, som kan frelses. Alt, som kan frelses, vil blive frelst.

Jesu Kristi Efterfølgere ere opfordrede til at være behjælpelige med dette Værk; de skulle virke for at frelse deres Medmenneffer. De ere indlemmede i Jesu Flok; han er Stifteren af deres Saliggjorelse, og derjom de ligeledes ere fuldkommengjorte ved Lidelser, er det i sin Orden. Udhighed mod Guds Lov er Vejen, der leder til Ophøjelse. Evangeliets Frihed er Lovens Frihed. Gud har afsæst Lovene for enhver Stilling, hvori vi befindes os i Livet; ligeledes Lovene, der ere afsæstede til den

Stilling, som denne Jord og andre Verden er indtage. Der er Lov for Alle. „Alle Riger have en Lov, og der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige, og der er intet Rige, større eller mindre, i hvilket der ikke er Rum. Hvert Rige er givet en Lov; hver Lov har sine Grænser og Betingelser, og det, som bevares ved Lov, bliver ogsaa fuldkommet og helliggjort ved Lov. Det, som holder Loven, bliver bevaret ved Loven. De, der bryde en Lov og ikke fordrage, men søge at blive sig selv en Lov og begjære at fremture i Synd, kunne ikke blive helliggjorte ved Lov, ej heller ved Naade, Ret eller Dom; derfor maa de forblive urene.“ Og naar Saliggjorelsen kommer til os i denne eller den tilkommende Verden, vil det blive formedelst Uhdighed mod Saliggjorelsens Love. Der findes ingen anden Vej.

Derfom vi overtræde Loven, maa vi bøde for vore Overtrædelser; derfom vi synde, maa vi bære Syndens Følger. Frihed er et stort og herligt Princip; men der findes ingen virkelig Frihed uden Lovens Frihed — Uhdighed mod Kristi Lov vil frigjøre os. Derfom vi adlyde Kristi Lov med Hensyn til vore Begemers Renhed, vil han befri os fra Syndens Baand, og Tiden vil komme, da vi ville blive befriede fra Smerte, Død og alle de Lidelser, som vi nu ere underkastede, og vi ville komme frem i Fuldkommenhed blandt den herliggjorte Mennefteslæggt i Righed med Gud, vor evige Fader.

Vi befinde os i denne Verden og undres undertiden over, at vi ere her, hvorfor vi kom her, hvad Hensigten er med vor Tilværelse, og hvorfor vi maa gennemgaa Gjenvordigheder, og hver synes at have den haardeste Lod. Men vi ere Alle prøvede paa en ejendommelig

og individuelt aspektet Naade for at udvikle de Ting i os, som behøve at udvikles. Hver er interesseret i sin egen Person. Lad os undersøge os selv, udfinde, hvad vi ere, og søge at forstaa vore egne Svagheder, vore Tilbøjeligheder til at afvige fra den lige og snævre Vej; lad os overvinde disse Tilbøjeligheder; dette er vort første Arbejde. Vi kunne ikke frelse Andre, hvis vi ikke kunne frelse os selv. Vi maa overvinde Kjødets Tilbøjeligheder, naar vi finde disse forferte eller for stærkt udviklede, og gjøre dem Guds Lov underdanige. Uhdighed mod goddommelige Love bringer Betsignelser. En Person kan overtræde Guds Love og for en Tid synes at nyde Glæde; han kan synes at fryde sig ved Syndens Bæger, men det er kun Fraade, det er kun midlertidig. Paa Bunden af Bægeret vil altid findes den bitre Malurt; men i at tjene Gud, holde hans Befalinger, arbejde paa at overvinde Kjødets, Verdens og det Onde, søge efter Uds for at kunne skjelne mellem Ondt og Godt og leve derefter, vil findes den højeste Glæde og den bedste Tilfredsstillelse. Et jaadant Levnet vil maalkende møde Modstand og blive misforstaaet; men det er for Intet at regne. Det er behageligt, naar Folk forstaa og paaskjønne Ens Bestræbelser paa at gjøre Ret; men dette er ikke altid Tilfældet. Vi ere Alle kortsynede; vi have ikke tilstrækkelig Agtelse for det Gode, som vi se hos Andre. Vi se de Daarligheder, som Andre begaa, men ere tilbøjelige til at overse deres Udyr. Vi kjende ikke Andres Hensigter; men derfom vore Hjertes ere rette for Gud, hvis vi søge efter de Ting, som høre hans Rige til, foretrække det Gode for det Onde og virke for Guds Værks Fremgang, da er det af ringe Betydning, hvad Andre tænke om

os. Gud kjender vore Hjerter. Der-
 som vore Hensigter ere gode og vor
 Sambittighed er ren for ham og vore
 Medmennesker, gjør det meget lidt For-
 skjel, hvad Mening Andre have om os.
 Ere vi ikke lykkelige, naar vi gjøre det,
 som er ret, naar vi vide, at vi gjøre
 det Bedste, vi kunne, naar vi søge at
 gaa frem i det Gode, at overvinde det
 Onde og drage nærmere til Vhjæts og
 Sandhedens Kilde? Jo, vi ere. Vi
 søle en Tilfredshed, som ikke noget
 Andet i Verden kan give, og som Ingen
 kan berøve os; den tilhører os indi-
 viduelt. Lad os derfor tage Vare paa
 os selv; vi have nok at gjøre med det,
 uden at vogte paa vor Næstes Fejl, og
 naar vi høre Herrens Tjenere tale om
 Menneskenes Svagheder, behøve vi ikke
 at tænke, at det passer paa denne eller
 hin; vi ville modtage, hvad der passer
 for os. Derjom vi blive belærte om
 vore Svagheder gennem offentlige Taler,
 skulle vi annamme det, gjøre Brug deraf
 og bede Gud om Hjælp, at vi maa
 nærme os mere til ham og Fuldkom-
 menhedens Maal. Begravne med Kristus
 ved Daaben til Doden i Lighed med
 hans Begravelse, oprejste igjen af Vandet
 i Lighed med hans Opstandelse, have
 modtaget den Helligaand ved Haands-
 paalæggelse af Guds Tjenere, skulle vi
 vandre i et nyt Levnet, følge den lige
 og snævre Vej, som Kristus har anvist
 os, til evigt Liv, Herlighed og Fremad-
 striden. Vi skulle følge den lige Vej
 og hverken vige til højre eller venstre,
 søge at blive bekendte med Guds Vilje
 og Leve ved ethvert Ord, som udgaar
 af Guds Mund. Prøvelser maa møde
 os paa vor Vej; men den Glæde, som
 følger af Uhdighed mod Guds Love,
 vil blive saa stor og Haabet om en herlig
 Belønning saa opmuntrende under alle
 Livets Omstændigheder, at de ville gjen-
 nemgaa med Tilfredshed.

Mine Venner! Det er vor Mission
 at blive sendte ned paa denne Jord for
 at blive bekendte med det Onde og
 overvinde det. Lad mig sige, før jeg
 gaar videre, at hvad den menneskelige
 Natur angaar, og hvad Sjælens Evner
 og vor naturlige Organisme angaar,
 var der ikke oprindelig noget Ondt i
 dem. Der er ingen Spire, som Gud,
 vor evige Fader, har plantet i Mand
 eller Kvinde, der ikke er god eller sigter
 til det Gode. Udøvelsen af de Evner,
 som Gud har nedlagt i os, Livets
 Kraft, Kraften i vor aandelige Natur
 og i vort syffte Legeme, skulde ste i
 Overensstemmelse med foranstaltede Love.
 Enhver Evne, som findes i Mennesket,
 er god i dens rigtige, men syndefuld
 i dens urigtige Anvendelse. Søg at
 lære, hvilke Evner Gud har tildelt Eder,
 og brug dem kun i de af ham bestemte
 Djemed; de ville da bringe Eder Vel-
 signelse og Gode og bevirke evig Fremad-
 striden. Naar vi kunne frem paa Op-
 standelsens Morgen, hvis vi erholde
 det Privilegium, for at blive iførte
 Udødelighed, annamme evigt Liv og
 Tilvækst, ville vi finde, at disse Evner
 bo i os fremdeles, at de ere udviklede,
 forskjonnede og herliggjorte til vort
 individuelle Gavn og vor himmelske
 Faders Gode. Der vil ikke findes noget
 Ondt i dem. Det Onde afstedkommes
 ved Misbrug af de menneskelige Evner.
 David sagde: „Jeg er dannet paa en
 underfuld og herlig Maade“. Jeg
 siger: Vi ere dannede paa en skøn og
 herlig Maade. Betragt endog saa blot
 en raa, simpel Person, og dog overgaar
 Skjønheden af hans Organisation al
 Beskrivelse. De forskjellige Dele ere
 nøje aspassede efter hinanden, og intet
 Unødvendigt findes blandt dem. Jeg
 tror ikke, som nogle Fysiologer gjøre,
 at der gives Noget i den menneskelige
 Organisme, der ikke svarer til en god

Hensigt. Enhver Ting, som findes i vort Regeme, er indsat af Gud og er i hans Billede. Naar I naa at faa vor himmelske Fader at se, naar I komme i hans Nærværelse, ville I se et herligt Mønster paa en fuldkommen Mand, en Mand og et Regeme — en udødelig Land boende i et herliggjort, udødeligt Regeme. Han er et „tabernaikiseret Væsen“; vi ere dannede efter hans Billede i enhver Henseende, og Jesus Kristus, vor ældre Broder, er hans udtrykte Billede.

Det skulde være vor Opgave at lære, hvorfor vi ere komne her, hvilke Evner Gud har begavet os med, og at anvende disse Evner for det Gode og ikke for det Onde. Modstaa det Onde og modstaa Tilbøjeligheden til det Onde. Modstaa den Tendens, som findes i det menneskelige Regeme, og som maaſte er nedarvet fra Fædrene, til at handle forfæret — modstaa den, overvind den. „Den, der behersker sit Sind, er større end den, der indtager en Stad.“ Behersk Eder selv og bring Eder selv i Underdanighed mod Kristus, og I ville erfare, at hans Love ere rigtige, at hans Raag er gavnlige og hans Byrde let og behagelig. I ville finde mere Lykke og Behagelighed i Livet ved at gjøre det, som er ret, end ved at gjøre det, som er forfæret, og tillige sætte Eder i Stand til bedre at nyde det Edle og Himmelske.

Lige søger Lige. Enhver Mand vil finde sin Rang, ligesom Vandet finder sit Niveau. Ophøjelse vil ikke ske ved Gunst, ikke heller ved Tvang, men ved naturlige Principer. De, som tilhøre Kristus, ville blive hans og være, hvor han er. De, som ikke ere hans, ville gaa til et andet Sted og modtage en Herlighed, der svarer til deres Udvikling og udviste Dydighed. Forløsningens Bænk vil fortsættes, indtil de Ugudelige,

Læstefulde og Bedershyggelige have udsonet for deres Misgjerninger, have betalt den sidste Skjærb og frivillige boje Knæ for Kong Immanuel og med Glæde adlyde hans Befalinger. De ville da blive udfriede fra deres Pine og Kval og blive tildelte en Plads, hvor de kunne glæde sig over deres Tilværelse og takke og prise Gud. Nogle ville modtage en Herlighed lig Stjernernes Glans, Nogle lig Maanens Glans og Andre lig Solens Glans. Jesus har lovet, at de Retfærdige skulle skinne som Solen i deres Faders Rige, og at de, som sejre, skulle arve alle Ting. Den, som overvinder Lidet, skal annamme Lidet; den, som kun fortjener faa Hug, skal modtage faa Hug. Herren vil tildele Alle en retfærdig Dom. Han vil kalde Alle frem for sin Domstol for at aflægge Regnskab over deres Vandel her i Verden og vil domme dem retfærdigt. Han vil domme os efter vort Levnet, vore Lejligheder, Evner, Omgængelser og Skrøbeligheder. Han forstaar alle disse Ting. Jesus vil være vor Talsmand hos Faderen. Jeg har nylig sagt, at Saliggjørelsen sker paa naturlige Principer. Vi ville gaa, hvor vi naturligen høre til. „Lige Fugle flokke sammen“, siger et gammelt Ordsprog. Lys slutter sig til Lys, Sandhed til Sandhed, Intelligens til Intelligens, Mørke til Mørke. Herren vil udsøge os og anvise os den Plads, hvortil vi ere stiftede. Jesus sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger“, og han beredte en Plads for Alle. Men dersom vi ønske at erholde celestial Herlighed, at være med Faderen, med de Edle, Vise, Rene, de, som ere tvættede i Dammets Blod, og blive bragte i hans Nærværelse for at modtage af hans Fylde, da maa vi adlyde Loven, holde hans Befalinger og leve ved ethvert Ord, som udgaar gennem Guds

Mund. Derjom vi ikke have faaet vore Synder aetoede, maa vi ombende os og blive døbte af en Mand, som besidder Fuldmagt fra Herren til at døbe os til Syndernes Forladelse, og vi skulle derpaa modtage den Helligaand, som vil være et Lys for vor Fod og en Lygte paa vor Vej, som vil lede os ind til celestiaal Herlighed. Vi maa ikke gaa tilbage igjen „som Soen, der var toet, til den skidne Søle“, som Peter siger; men vi maa forjage det Onde, undgaa det, som ikke er godt, stride fremad i det Gode fra Dag til Dag, fra Lys til Lys, fra Kundskab til Kundskab, fra Intelligens til Intelligens, indtil vi annamme af vor evige Faders Herligheds Fyldde.

Herren vil borttage Overtrædelsens mørke Sky, der nu indhyller os og forhindrer os i at nyde hans Nærværelse. Han vil frelse os ved Lov. Jorden fordrager Guds Lov, og den blev døbt med Vand for længe siden i Noahs Dage. Der forestaar den en Renselse med Vand og den Helligaand, og den vil blive „som et Glarhav blandet med Vand“, som der staar skrevet i Bibelen. Den vil blive lutret, de Retfærdige ville vandre paa den i hvide Klæder

med Gud Fader som deres Konge. Jesus Kristus, vor ældre Broder, vil bo iblandt os til Tider og bortfjerne den onde Magt og Indflydelse. Lyset vil sejre og Jorden blive gjort skiftet til et Beboelsessted for Gud og hans Hellige. Hade I nogenfinde overbejdet dette? Det er en Virkelighed. Det er Fremtiden for den Jord, hvorpaa I ere fødte, og hvorpaa I nu lede. Den vil blive lutret, fordi den overholder Loven for dens Tilværelse; den og dens retfærdige Indbyggere ville blive herliggjorte, fuldkomnengjorte og kronede med evigt Liv formedelst Lydigbed mod Loven.

Brødre og Søstre! Lad os søle os opmuntrede til at gjøre det Gode og sly det Onde ved Betragtning af disse Ting. Gjør Ret mod alle Mennesker. Stræb efter Lys og Sandhed, efter Guds Lov; disse Ting ere mere værd end Guld. Naar I lære, hvad der er ret, lev da i Overensstemmelse dermed. Sly Uret og overvind det Onde. I Tidens Løb skulle I overvinde Døden, nyde evigt Liv, Tilvækst og Herredømme i Gud, vor Faders, og Jesus Kristus, vor ældre Broders Nærværelse. Maa Gud hjælpe os dertil. Amen. — Church and Farm.

Det Værste blev ikke sagt.

Vi have altid beundret det filosofiske Svar fra en af vore Brødre, som blev haardt, dog uden Tvivl vel fortjent, irettesat i Profeternes Skole af Præsident Young i hans Bemærkninger fra Talerstolen. Han vægrede sig ikke ved Frettesættelsen. Efter at Tjenesten var tilende og Brødrene forlode Huset, sagde en af dem ved at nærme sig den irettesatte Broder: „Hvad synes Du om Din Røvselse? Du fik en temmelig varm Ret paa Talerkenen i Dag“.

„O, det er i sin Orden“, svarede Manden, „jeg er meget taknemmelig, fordi Præsident Young ikke sagde Alt, hvad der kunde siges om mine Svagheder; thi Herren kender, at jeg er langt mere syndefuld, end Præsident Young skildrede mig for at være.“ — Juvenile Instructor.

Den 1. Maj 1896.

Frafaldet.

Det er let at bevise, at et almindeligt Frafald har fundet Sted i Kristendommen, men at paavise Tiden, da det blev almindeligt, er en vanskelig Opgave, en Opgave, der ikke kan løses uden ved direkte Aabenbaring paa Grund af den ufuldstændige Historie, som vi besidde. Det er sandsynligt, at det skete gradvis, ligesom Natten begynder med Tusmørke og vokser, indtil Mørket bliver fuldstændigt. Overgangen fra Lys til Mørke eller omvendt sker ikke pludselig. Vi have Skimt, men disse forsvinde igjen lige saa hurtigt, som de komme. Evangeliets Lys blev ikke slukket pludselig. Hvis det var bleven det, vilde Følgerne uden Tvivl være blevene endnu mere skadelige for Kristendommen, end de bleve. Overgangen fra Mørke til Lys eller fra et svagere til et stærkere Lys kan ikke ske ubemærket. Djet fordrer en Forberedelse, og i dette Djemed er det udrustet med Regnbuehinden, en Slags Gardin, hvorved det er i Stand til at udvide og formindste Synsaabningen og derved lempe dens Størrelse efter Lysets Styrke. Enhver kan overbevise sig om denne visdomsfulde Indretning ved at stille sig i Dagslyset med Ansigtet mod et Spejl og lukke det ene Dje en kort Tid. Naar det aabnes igjen, vil Pupillen vise sig betydelig større end i det Dje, som forblev aabent, men den trækker sig gradvis sammen paany under Lysets Paavirkning, indtil den bliver af samme Størrelse som den anden. Anderledes forholder det sig med Overgangen fra Lys til Mørke. Den er mindre følelig og foregaar mere ubemærket, og paa naturlige Principer fremgaar det, at Mørket tiltog gradvis i de første Aarhundreder af vor Tidsregning, uden at de Kristne mærkede det.

At Frafaldet vilde komme, fremgaar tydeligt af Profetierne. Paulus omtaler falske Apostle, falske Brødre og falske Lærere paa hans Tid. At disse skulde tiltage og omsider faa Overhaand fremgaar af 2 Thes. 2, 3—7. Med Hensyn til Kristi Tilkommelse siger han: „Vader Jngen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Mennekte aabenbares, Fordærvsens Son“. Derved forudsiger han, at de Bildfarelsere, som da eksisterede, og det Frafald, der var begyndt, vilde tiltage og omsider blive almindeligt.

Evangeliets første Principer have altid været og ville altid blive Tro, Omvendelse fra Synd, Daab til Syndernes Forlæbelse og Haandspaalæggelse for den Helligaand. Frafaldet bestaar i Tabet af den guddommelige Fuldmagt til at udføre Evangeliets Ordinanjer og en Forandring i deres Maade. De findes endnu i Kristendommen, men i en forandret Form som Følge af Frafaldet. Det første sikre Tegn, som Historien beretter om Troens Forvansning, daterer sig vistnok fra Slutningen af det fjerde Aarhundrede. De Kristne havde tilforn betragtet Gud som et personligt Væsen med Hænder, Fødder og menneskelig Skikkelse, efterjom Menneket blev skabt i hans Billede, og efterjom Jesus Kristus var i Guds og Menneket's Billede baade før sin Død og efter sin Opstandelse. Paa den Tid

fremstod en Kirkeskribent ved Navn Theophilus, som lærte, at Gud var kun en Mand og et uhyrligt Væsen uden Begeme. Denne Lære blev snart almindelig antaget. Historien beretter, at en gammel Mand ved Tanken om denne Lære brast i Graad en Gang, han skulde bede, og udbrod: „De have taget min Gud fra mig.“ Han plejede at forestille sig Gud som et personligt Væsen og Gjenstand for sine Bønner, men nu havde de frataget ham dette Billede og erstattet det med et Taagebillede. Jesus jagde, at „det er det evige Liv at kjende den eneste sande Gud“, og med denne ny Lære forbandt den sande Gud fra de Kristnes Kundskab og Begreb. Ombvendelsens Princip blev helt forbigaaet. Overtrædere af enhver Slags kunde erholde Nadveren til Syndernes Forladelse de sidste Øjeblikke, de levede. Syndernes Forladelse kunde ligeledes tilkjøbes for Penge. Denne be-
 ynderlige Skik eksisterede i flere Aarhundreder og naaede sit Højdepunkt i Aaret 1516, da en pavelig Fuldmægtig ankom til vore nordlige Lande med Afsladsbreve. En Kiste til Pengegaver med et Kors paa Toppen blev opstillet ved Kirkerne og Afsladsbreve af følgende Indhold opslaaede paa Kirkedørene: Jeg eftergiver Dig al den Kirketugt, som Du maa have fortjent, alle Synder og Forseelser, som Du hidtil haver begaaet, hvor store de end ere; jeg eftergiver Dig al den Straf, som Du har fortjent i Skjærtsilden formedelst disse Synder; jeg gjør Dig igjen delagtig udi Kirkens Sakramenter og sætter Dig i samme uskyldige Stilling, som Du indtog straks efter Daaben, saa at Helvedes Porte skulde være lukkede for Dig, dersom Du dør, og Paradisets Porte skulde staa Dig aabne.“ Kan Noget overveje dette uden at blive bragt til at tænke paa „Fordærvsens Søn“, hvormed vi læse i det tredie Vers, og paa den, „som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være en Gud“, hvormed vi læse i det fjerde Vers?

I Apostlenes Dage blev Daaben tildelt dem, som troede og omvendte sig, og den skete ved Neddypelse eller Begravelse i Vandet. Paa hvad Tid den blev forandret til Barnebaab og Bestenkelse, beretter Historien ikke; men i det tredie Aarhundrede indskjærper den kirkelige Skribent Tertulian Barnebaaben meget heftig, hvilket viser, at det var en forholdsvis ny Lære paa den Tid, og at de Kristne vare sendrægtige til at annamme den. I Aaret 252 blev den anerkjendt af et Kirkemøde i Carthago, Afrika, og kort derefter maa Begravelsens Daab, hvormed Kristus blev døbt, og som de første Kristne annammede, være gaaet helt af Brug. Haandspaalæggelse for den Helligaand efter Daaben omtales af Kirkeskribenterne i det tredie Aarhundrede, men ophørte uden Tvivl paa samme Tid, som Daaben blev anvendt paa Børn i Stedet for paa Voksne eller kort efter.

Saaledes bleve Evangeliets Ordinanjer en efter anden forvanskede og Krafaldet afstedkommet. Da dette blev almindeligt, kunde de ikke gjenoprettes af Menneffene, men maatte aabenbares paany fra Himmelen. Herren sendte derfor en Engle fra det Høje med det evige Evangelium til Profeten Joseph Smith i Overensstemmelse med Joh. Ab. 14, 6. 7.

Ankomst.

Efternavnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 14. April: D. R. Brown fra Nephi, Utah, Søren S. Christensen fra Sandy, Utah, Ole Jensen fra Manti, Utah, og Andrew A. Biørn fra Mink Creek, Idaho.

Den 21. April: P. P. Siggaard fra Brigham City, Utah, Anton P. Petersen fra Millard, Utah, og Thomas Halvorsen fra Spanish Fork, Utah.

Den 26. April: George A. Sanders fra Murray, Utah, Charles A. Thompson fra Dasis, Utah, Henry Wing fra Provo, Utah, og Christian Johnson fra Thurber, Utah.

Vi byde disse Brødre Velkommen og ønske dem Held i deres forestaaende Mission.

Afløsning.

Efter Udførelsen af en god Mission løses følgende Eldster med Tilladelse til at rejse hjem den 14. Maj:

James Larsen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og Henry H. Danielsen fra at arbejde i Kristiania Konference.

Vi ønske dem Herrens Belsignelse for deres Trofasthed.

Beskikkelse.

Eldsterne D. R. Brown og Christian Johnson beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Eldsterne Søren S. Christensen, Ole Jensen og Andrew A. Biørn beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Eldsterne P. P. Siggaard og Henry Wing beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Eldste Anton P. Petersen beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Eldsterne Thomas Halvorsen og George A. Sanders beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Eldste Chas. A. Thompson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcesionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Eldste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 219).

Den Underretning, som saaledes blev officielt tildelt Kirken, var beregnet paa at bevare de Hellige fra at lade sig vildlede af ubemjødige „Boggivere“. Derved lærte de, at Joseph, dersom han forblev trofast, vilde være Israels Boggivere, og at, dersom han overtraadte,

skulde han dog have tilstrækkelig Aabenbaringsgave til at give tilkjennde, hvem Herren havde bestemt til at være hans Efterfølger, og at haade i dette og hvilketjohmhelst andet Tilfælde skulde den Mand, som blev Præsident, indkomme gennem Porten og blive ordineret,

Overensstemmelse med en af de Love, som tidligere var bleven givne til Kirken. Der var visse ingen Grund herefter til, at Nogen behøvede at fare vild; men at ville bevise, fra hvad der er fastsat i denne Aabenbaring, at den eneste mulige Udvej „i ethvert Tilfælde“ til at faa en Succesor beskikket for Kirken var igjennem Profeten Joseph Smith, er visse en Fejltagelse, thi den eneste Betingelse, der findes i denne Aabenbaring, hvorved han skulde beskikke sin Eftermand, er i Tilfælde af, at han selv faldt i Overtrædelse, og jeg paaftaar, at Joseph Smith var trofast imod Gud og Kirken lige til den sidste Time han levede. Aldrig nogensinde i sin Levetid var han mere trofast, mere begunstiget af Gud eller mere kraftfuld eller rig i Aabenbaring og Intelligens end det sidste Aar, han levede. Han var Guds Talsmand til Kristi Kirke paa Jorden lige indtil det Dødelik, da han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod i Carthage, Illinois.

Da han havde faaet en Advarsel om sin forestaaende Stjæbne, ønskede han, at hans Broder Hyrum — der havde delt Arbejde, Fare og Ansvarlighed med ham, og som under alle Omstændigheder, selv de mest prøvende, havde vist sig tro, retskaffen og medlidende — skulde være hans Eftermand til at lede Kirken. Det skete imidlertid ifølge Forsynets Styrelse, at Hyrum faldt som Martyr før Joseph, og at saaledes den Mand, hvem Profeten ønskede skulde være hans Eftermand, blev borttagen fra Jorden lige saa vel som han selv, saa at, endstjønt det er sandt, at Joseph ønskede, at Hyrum skulde være hans Eftermand som Præsident, og havde beskikket ham dertil, saa stiller Spørgsmaalet sig akkurat, ligesom om Joseph aldrig havde ytret et Ord derom, eftersom begge faldt i Døden. Da nu

disse vare borte, spørger jeg: Hvor fandtes saa den rette Myndighed til at lede Kirken og fortsætte Guds Værk? Blev Kirken opløst? Hadde Gud været saa kortsynet, saa ulig sig selv, at naar to af hans Tjenere døde, saa vilde hans Kirke falde sammen? Skal man tro, at Gud, for hvem Alt er, som om det var nærværende, ikke havde forudset den Stjæbne, som vilde møde hans Tjenere Joseph og Hyrum, og at han havde undladt at tage Forholdsregler for et saadant Tilfælde? O, besyld ikke Herren for en saadan Mangel paa Visdom, eller hans Kirke for at være saa daarligt organiseret.

VII.

I Kirken er der tre præsiderende Quorumer med lige Myndighed. Disse ere: Det første Præsidentkab, det omrejsende præsiderende Højraad eller de tolv Apostle, og det første Quorum af de Halvfjers. Som Stadfæstelse paa denne Paaftand henviser jeg til Pagtens Bog:

„Af det melchisedekke Præstedomme danne tre præsiderende Højpræster, valgte af Samsundet, bestemte og ordinerede til det Embede, og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Quorum, der præsiderer over Kirken.

De tolv omrejsende Raadgivere ere kaldte til at være de tolv Apostle eller særlige Vidner om Kristi Navn i hele Verden, og ere saaledes ved deres Ralds Pligter forskellige fra de andre Embedsmænd i Kirken. Disse Mænd danne et Quorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre før omtalte Præsidenters.

De Halvfjerdstindhve ere ogsaa kaldte til at prædike Evangeliet og at være særlige Vidner for Hedningerne og i hele Verden. De ere saaledes i deres Ralds Pligter forskellige fra andre Embeds-

mænd i Kirken og danne et Quorum, i Myndighed lige med det af de tolv uds omtalte særlige Vidner eller Apostle. (Pagtens Bog 3, 11.)

Guds Lov bestemmer ikke desmindre, at de Tolv skulle virke under det første Præsidentstabs Ledelse og de Halvfjerds under de Tolvs Ledelse. Det er ogsaa betinget, at enhver Afgjørelse, hvad enten det er af de Tolv eller de Halvfjerds, maa være enstemmigt — enhver

Bestemmelse, som bliver gjort af disse Quorummer, maa ske enstemmigt; det vil sige, alle dets Medlemmer maa være enige om dets Bestemmelse, for at saadanne Bestemmelser kunne medføre de samme Betsignelser, som Bestemmelser gjorte af et Quorum af de tre Præsidenter. Naar imidlertid Omstændigheder lægger Hindringer ivejen, saa at det ikke kan ske, kan en Majoritet af Quorummets Medlemmer afgjøre det. (Se Pagtens Bog, Side 15.)

(Fortættets.)

Konferencemøde i Aarhus.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, M. C. Mortensen, Præsident over Aarhus Konference, H. S. Rasmussen, F. J. C. Danielson, Michael Sørensen, N. C. Christiansen, K. H. Fridal, James Jørgensen, F. C. Christoffersen, L. C. Larijen, Ole Andersen, P. L. Petersen, H. C. Christensen, P. K. Hansen, de to Sidstnævnte fra Aalborg Konference, og Jens Nielsen fra Kjøbenhavns Konference.

Lørdagen den 12te April,
Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes i den festlig smykkede Sal med Afhængelse af Salmen Nr. 132 og Bøn af Ældste M. Sørensen; Salmen Nr. 173 blev derefter af-sungen.

Præsident Mortensen bød de Tilstedeværende Velkommen.

Derefter bleve Rapporter afgivne over de forskjellige Grene. Tilstanden var i Almindelighed god; kun i Horsens og Esbjerg vare Udfigterne mindre lovende.

Derefter oplæste Præsident Mortensen Konferencens Rapport som følger: Konferencen er inddelt i 4 Grene, har

11 Missionærer fra Zion, 24 Ældster, 6 Præster, 14 Lærere, 8 Diaconer, 264 Medlemmer, Total 316; 21 Medlemmer vare tillagte Kirken ved Daab i sidste Halvaar, 885 Huse besøgte, 673 evangeliske Samtaler afholdte, 305 Skrifter uddelte, 25 Bøger solgte og 211 Forsamlinger afholdte; 121 betale Tjende, 155 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“; der findes 1 Søndagsskole, 1 kvindelig Hjælpeforening og 1 unge Mænds og Kvinders Forening.

Derefter blev Salmen Nr. 170 af-sungen.

Ældsterne D. Andersen, F. C. Christoffersen, N. C. Christiansen, F. J. C. Danielsen og P. L. Petersen udtrykte deres Glæde over at være Sandhedens Budbærere og haabede, at Evangeliets udjaaeede Sæd maatte bære gode Frugter.

Præsident Sundwall udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter. Endskjøndt det var ønskeligt, at Udfigterne vare bedre paa visse Egne, var han dog overbevist om, at der fandtes mange gode Folk, som med Tiden ville underjoge Evangeliet og annamme dets Principer.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 78 og Taksigelse af Ældste V. Larsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 42, Bøn af Ældste Fjergensen og Salmen Nr. 138.

Ældsterne P. K. Hansen og H. C. Christensen bare Bidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Mormons Bogsguddommelige Oprindelse.

Derefter blev Salmen Nr. 85 af-sungen.

Ældste F. Nielsen udtalte sin Glæde over den venlige Modtagelse, som hans Slægtninge havde tildelt ham og bevidnede Joseph Smiths guddommelige Mission.

Salmen Nr. 269 blev derefter af-sungen; Taksigelse af Præsident M. C. Mortensen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 247, Bøn af Ældste D. Andersen og Salmen Nr. 191.

Nadveren blev derefter uddelt og Salmen Nr. 260 af-sungen.

Ældste D. Andersen talte om de Helliges Forberedelse til Kristi anden Tilkommelse og formanede de Oprigtige til at undersøge Evangeliet.

Præsident P. Sundwall sagde, at Gud var retfærdig og vilde belønne Enhver efter sine Gjerninger. Han omtalte Kristi Kirkes Gjenoprettelse i vore Dage og foreslog Kirkens Autoriteter til Opbeholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og det lokale Præstedømme som følger: M. C. Mortensen, Præsident for Aarhus Konference og For-

stander for Aarhus Gren med H. S. Rasmussen og F. Fjergensen som Medhjælpere; D. Andersen Forstander for Randers Gren med F. Christoffersen som Medhjælper; Michael Sørensen Forstander for Odense Gren med N. Christiansen som Medhjælper; K. H. Fridal Forstander for Esbjerg Gren med F. Danielsen som Medhjælper. Derefter talte han om Herrens Tjeneres Mission i disse Lande.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 268 og Bøn af Ældste K. H. Fridal.

Eftermiddag Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 72, Bøn af Ældste P. L. Petersen og Salmen Nr. 201.

Ældste P. L. Petersen talte om Opfyldelsen af Nebucadnezars Drøm ved det sidste Dages store Værk.

Derefter blev Salmen Nr. 14 af-sungen.

Præsident M. C. Mortensen talte om Nødvendigheden af Aabenbaring, naar Kristi Kirke var paa Jorden.

Præsident Sundwall takkede de Hellige for deres Opofrelser i Anledning af Konferencen og opmuntrede til Enighed og Trofasthed. Han nedbad Guds Betsignelse over de Hellige.

Konferencen sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 7 og Taksigelse af Præsident Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10

blev der afholdt et Præstedømsmøde af megen Interesse for det arbejdende Præstedømme.

P. S. Christiansen,
Skriver.

Konferencemøde i Kjøbenhavn

den 18de og 19de April 1896.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: P. Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, P. Jensen, Præsident over Kjøbenhavns Konference, N. P. Anderson, Sv. Svenson, Erik Christensen, N. A. Mørck, Lewis Madsen, Joseph Larsen, P. C. Christensen, Jens Nielsen, James Larsen, Christian Madsen, Andrew Johnson, W. Georgeson, H. H. Danielsen, W. Sørensen, A. A. Biørn, Ole Jensen og L. C. Larsen samt mange af det lokale Præstedømme, et stort Antal Hellige og mange Fremmede.

Lørdagen den 18de, Kl. 8,30
Eftermiddag.

Mødet aabnedes i den med Stedsgrønt og duftende Blomster festlig smykkede Sal med Afhyngelse af Salmen Nr. 132, Bøn af Ældste N. P. Anderson og Salmen Nr. 40.

Præsident P. Jensen bød de Tilstedeværende Velkommen.

Derefter afgave Grensforstanderne Rapporten over de forskellige Grene, hvoraf det fremgik, at Tilstanden i Almindelighed var god, og at Missionærerne søgte vel og ønskede at fremme Herrens Værk.

Salmen Nr. 255 blev derefter af-
sungen.

Ældsterne H. H. Danielsen og W. J. Sørensen, som havde arbejdet en kort Tid blandt deres Slægtninge i Konferencen, talte om deres Forsøg paa at bringe Sandheden til dem og haabede, at det vilde blive dem til evigt Gavn.

Præsident Sundwall gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 12 og Taksigelse af Ældste N. A. Mørck.

Søndag den 19de, Kl. 10
Formiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 139, Bøn af Ældste Erik Christensen. Salmen Nr. 6 blev derpaa af-
sungen.

De tilstedeværende Ældster, som ikke talte i det foregaaende Møde, talte derefter om deres Erfaring i Herrens Værk.

Salmen Nr. 238 blev derefter af-
sungen.

Ældsterne Sv. Svenson og N. P. Anderson udtalte deres Følelser angaaende Herrens Evangelium.

Præsident P. Jensen oplæste følgende Rapport: Konferencen har 6 Grene, 14 Missionærer, Ældsterne indbefattede, som arbejde paa Sjernens Kontor, 36 Ældster, 9 Præster, 23 Lærere, 4 Diaconer og 359 Medlemmer, Totalt 431; 19 bleve døbt i sidste Halvaar, 6 Børn velsignede, 6 emigrerede, 5 døde, og 4 bleve udelukkede; Missionærerne have besøgt 2,350 Familier, haft 1,966 evangeliske Samtaler, afholdt 202 Forjamlinger, uddelt 1,360 Skrifter og solgt 45 Bøger. 88 Personer betale Tiende, og 177 abonnere paa Skandinaviens Stjerne. Konferencen har 3 Søndagsstoler, 2 kvindelige Hjelpeforeninger og 1 unge Mænds Forening.

En Søster, som blev døbt Dagen før, modtog Haandspaalæggelse for den Helligaand.

Salmen Nr. 249 blev derefter af-
sungen. Taksigelse af Ældste L. C. Larsen.

Søndag, Kl. 2 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 130, Bøn af Ældste A. A. Biørn og Salmen Nr. 5. Derefter

blev Nadveren uddelt og Salmen Nr. 151 afsung.

Ældsterne L. C. Larsen og D. R. Brown talte om Nødvendighed af, at Troen skulde vise sig i Gjæringer, og om Guds Personlighed.

Salmen Nr. 170 blev derefter afjung.

Præsident Sundwall udtrykte sin Glæde over Salens Udmykkelse og over den gode Aand, som havde hvilet over de afholdte Møder. Han foreslog først Kirkens Autoriteter og derpaa de lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: P. Sundwall, Præsident for den skandinaviske Mission, med N. P. Anderson og Sv. Svenson som Medhjælpere i Redaktionen.

Peter Jensen, Præsident for Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren med N. A. Mørck som Medhjælper, P. C. Christensen, Forstander for Sydvest-Sjællands Gren med Christian Madsen som Medhjælper, Jens Nielsen, Forstander for Nordvest-Sjællands Gren med S. C. Christensen som Medhjælper, A. A. Biørn, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren med Joseph Larsen og W. Georgejon som Medhjælper, Andrew Johnson, Forstander for Vernes Gren med Ole Jensen som Medhjælper, og Jens Jensen, Forstander for Bornholms Gren. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 7 og Taksigelse af Ældste James Larsen.

Søndag, Kl. 6 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 173, Bøn af Ældste P. Jensen og Salmen Nr. 39.

Forsamlingslokalet, som rummer omtrent 250 Personer, var fuldt.

Ældste P. C. Christensen talte om Evangeliets første Principer og deres Annammelse som den eneste Vej til Salighed.

Salmen Nr. 253 blev derefter afjung.

Ældste Erik Christensen og Præsident P. Jensen bære Vidnesbyrd om Evangeliet og formanede de Oprigtige til at undersøge det.

Præsident Sundwall bar Vidnesbyrd om Guds Godhed mod sine Born og om Evangeliets Gjengivelse i bore Dage.

Konferencen sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 86 og Taksigelse af Ældste W. J. Sørensen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde til Opmuntring og Belærelse for Præstedømmet.

Sv. Svenson,
Striver.

Tankeprog. Er et Ord nok, ja bort med Riset; er et Blik nok, ja spar Ordet.

— Vagt Dig for den Mand, der kan smile, naar han er vred.

— Mange Menneſter tro, at det er Tegn paa Skarpsindighed overalt at je Afgrunde fulde af Slethed.

— Den, der aldrig har været i Kamp, har let ved at have et blankt Skjold.

— Tabt Tid er en Gjæld, vi ofte maa betale med Agerrenter.

— Store Manders Fejl vise sig mest udprægede hos deres Efterbære.

Blandinger.

Elektriciteten gjør Bibliotekstjeneste i Bostons store nye offentlige Bogsamling, og som det synes meget godt, navnlig hvad angaar hurtig og sikker Besjærgelse af forlangte Bøger. I dette Bibliotek ere Bøgerne opstillede i seks Etager ovenover hinanden, og man faar et Begreb om Bogsamlingens Størrelse, naar man hører, at Bogreolerne ere af en saadan Længde, at det vilde medtage fire Timer, dersom man skulde passere forbi dem alle. Uddelingen af de forlangte Bøger sker ved Hjælp af pneumatiske Rør og en elektrisk Kabelbane. Denne Bane fører gjennem alle seks Etager, ligesom pneumatiske Rør er ført frem til alle Bærelser. Bogens Navn skrives da paa en Papirstrimmel, der lægges i en lille Cylinder og befordres pr. Pneumatik til vedkommende Bogsal. Den derværende Betjent lægger derefter de forlangte Bøger i en lille Vogn, der gaar paa Skinner og sætter den i Bevægelse. Det bestandig i Bevægelse værende Kabel gribes af en paa Vognen anbragt Klo, og Vognen løber afsted direkte til Uddelingsrummet, hvis dette befinder sig i samme Etage, i modsat Fald til en Elevator, som automatisk befordrer Bøgerne til det nævnte Rum. Kabelen drives ved en i Kælderen anbragt elektrisk Motor. For at Ekspeditionen skal gaa rask for sig, er det indrettet saaledes, at den ovennævnte Cylinder med Bogens Navn sætter en Klokke i Bevægelse, idet den forlader Røret og derved varsler vedkommende Betjent. Dette i sin Art enestaaende Bibliotek er beregnet paa 2 Millioner Bind.

Dødsfald.

Markus Poulsen, født i Trondhjem, Norge, den 31. August 1871, emigrerede til Utah i September 1882 og døde i Mountain Dell, Utah, den 4. Februar 1896.

Kirsten Marie Jensen, født i Horsevad, Ugilt Sogn, Sjælland, den 26de November 1834, annammede Evangeliet den 15de Maj 1875, emigrerede til Utah i 1877 og døde i Levan, Utah, den 10de Marts 1896.

Indhold.

Tale af Eldste Charles W. Penrose	225	Sukcesion	234
Det Værste blev ikke sagt	231	Konferencen i Aarhus	236
Red. Anm.		Konferencen i Kjøbenhavn	238
Frafaldet	232	Lansejprog	239
Ankomst	234	Blandinger	240
Ufløsning	234	Dødsfald	240
Bestikkelse	234		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording (S. Petersten).

1896.